

Arrest

nr. 247 820 van 20 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op X 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 juli 2018.

Op 6 augustus 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 maart 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 januari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. M. (...) J A, verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 7 juli 1995 in de Gazastrook en bent een burger van Gaza. U studeerde af aan het middelbaar en ging vervolgens boekhouding en Engelse literatuur studeren. In 2017 studeerde u af. Tijdens uw studies voetbalde u in eerste klasse. Na uw studies werkte u als vrijwilliger en als boekhouder in het bedrijf van een vriend van uw vader. Daarnaast werkte u ook als zanger. Uw vader is op 18 november 2005 overleden tijdens onlusten tussen Hamas en Fatah. Hij zou toen door onbekenden gedood zijn. U denkt dat Hamas verantwoordelijk is voor zijn dood. Uw moeder verblijft in Gaza samen met uw broers Yiad en Osama. Uw zussen, G. (...) en M. (...), zijn getrouwd en wonen bij hun echtgenoten in Gaza. U bent verloofd met Hekma Al Kassaboghly die in Saoedi-Arabië verblijft.

U kreeg problemen met de autoriteiten van Hamas. U bent zanger en wou een videoclip maken ter herdenking van uw vader. U nam de videoclip op in de Omari-moskee op 18 november 2017. Op 25 november 2017 werd u daarom ondervraagd door Hamas. U had een religieuze wet overtreden door zonder toestemming de videoclip in de moskee op te nemen. U diende een document te ondertekenen dat u dit niet meer zou doen en u werd vrijgelaten. Op 6 januari 2018 volgden er echter nieuwe problemen. U organiseerde een muzikaal evenement. U kreeg een bevel om dit evenement niet te laten doorgaan, alle instrumenten werden ingehouden en u werd opgepakt. U zat 5 dagen vast. Er werd u door Hamas gevraagd bij welke partij u hoorde. U vertelde hen dat u gewoon zanger was. U werd ook fysiek en mentaal mishandeld. Ze probeerden u om te kopen. U kon hen een positief imago bezorgen door met hen samen te werken. Indien u zou weigeren zouden ze u telkenmale als u betrapt werd op zingen oppakken. U wou echter niet met hen samenwerken maar werd vrijgelaten na het betalen van een boete. U besloot daarop het land te verlaten. Gedurende verschillende maanden gebeurde er niets. Van begin 2018 tot april 2018 werkte u als boekhouder voor het bedrijf van de vader van een vriend. Op 16 juni 2018 volgde er plots een arrestatiebevel maar u zat al ondergedoken. Op 20 juni 2018 heeft u Gaza verlaten. U stak met uw eigen paspoort met een visum voor Spanje de grens aan Rafah over. U bleef 4 dagen in Egypte en reisde vervolgens door naar Turkije. In Turkije gaf u uw eigen paspoort aan de smokkelaar en reisde u verder met een vals Spaans paspoort naar Spanje. U reisde vervolgens via Frankrijk naar België. Op 12 juli 2018 kwam u aan in België en op 6 augustus 2018 heeft u hier een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij een terugkeer naar Gaza vreest u Hamas die u onderdrukt en vreest u niet meer te zullen kunnen zingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw Palestijnse identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw vader, de Palestijnse identiteitskaarten van uw moeder, broers en zussen, uw diploma van het zesde middelbaar, uw diploma van de universiteit, certificaten van opleidingen die u heeft gevolgd, een kaart waarmee u sociale steun kreeg, een attest dat bevestigt dat uw familie recht heeft op sociale hulp, een medisch document van uw broer, een oproepingsbrief d. 25/11/2017, een bevel van inbewaringstelling dd. 6/01/2018, een arrestatiebevel dd. 16/01/2018 en een elektriciteitsfactuur.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U verklaart problemen te hebben gekend met Hamas omdat u zonder toestemming een lied opnam in de moskee en geen propaganda voor hen wou voeren. U zou als zanger onderdrukt worden en zich niet vrij kunnen ontplooiën onder Hamas. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Zo legt u opmerkelijke verklaringen af over de videoclip waarmee uw problemen zouden begonnen zijn. U stelt dat u om 5 uur 's ochtends in de moskee de clip opnam en dit zonder toestemming (CGVS, p. 17, 24). Naast u zou enkel uw cameraman aanwezig geweest zijn (CGVS, p. 19). Echter blijkt uit de clip die op uw facebookpagina staat dat er behalve u meerdere figuranten in de clip te zien zijn. Hierdoor kan er niet worden aangenomen dat u deze clip opnam zonder dat iemand het wist. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd stelt u dat de clip in twee delen werd opgenomen, een deel 's morgens vroeg met alleen u en een deel met de figuranten (CGVS, p. 24) maar dat kan moeilijk als verklaring aanzien worden. Immers waren er toen andere mensen aanwezig, die overigens niet negatief reageerden op de filmopname (CGVS, p. 24). Het is eveneens opmerkelijk dat u en uw cameraman het risico zouden lopen zonder toestemming te gaan filmen in de moskee, zelfs om vijf uur 's ochtends, te meer daar u de clip opnam in de Omari-moskee (CGVS, p. 19), de grote en belangrijkste moskee in Gaza. Zelfs al zou u aan uw opnames begonnen zijn zonder toestemming, wat niet wordt aangenomen, dan is het nog ondenkbaar dat u erin zou slagen de hele clip op te nemen. Aangezien het de grote moskee betreft zijn er immers altijd mensen aanwezig en zou men binnen de kortste keren de opname hebben kunnen onderbreken.

U stelt dat Hamas u viseert omdat u kenbaar maakt dat ze achter de dood van uw vader in 2005 zitten (CGVS, p. 17). Echter verklaart u ook dat u Hamas niet vermeldde in uw lied maar slechts uw vader bezong (CGVS, p. 20). Aldus kan niet worden gesteld dat Hamas op de hoogte was dat u via uw lied kritiek op hen had geuit en hen had beschuldigd van betrokkenheid bij de dood van uw vader. Hamas zou u hebben opgepakt maar diezelfde dag nog hebben laten gaan omdat u een document ondertekende waarin stond dat u niet meer in een moskee zou zingen (CGVS, p. 17). Mocht Hamas u daadwerkelijk viseren of verdenken van zware kritiek op hen dan kan men aannemen dat ze u nog langer zouden hebben vastgehouden of u gemakkelijk op grond van een beschuldiging als verstoring van de openbare orde of het niet respecteren van een heilige plaats hebben kunnen vervolgen. Dit alles gebeurde echter niet en u werd zonder meer vrijgelaten.

Hierbij is het opvallend dat blijkbaar enkel u en niemand anders, noch uw cameraman noch de figuranten, problemen heeft gekregen met Hamas omwille van deze opname van de videoclip (CGVS, p. 19, 24), nochtans nemen ze ook deel aan deze overtreding. Daarnaast staat deze clip ook nog steeds zichtbaar op uw facebookprofiel, blijkbaar zonder verdere problemen voor uw achtergebleven familieleden. Immers woont uw familie nog steeds in de Gazastrook. Hamas zou na uw vertrek slechts eenmaal aan uw broer komen vragen zijn waar u was maar heeft uw familie verder met rust gelaten (CGVS, p. 22). Men zou verwachten dat mocht u daadwerkelijk op de radar van Hamas staan ze uw familie niet zomaar met rust zouden laten en druk zouden zetten op uw familie om u te pakken te krijgen. Te meer daar u stelt dat ook uw broer en oom werkzaam zijn als muzikanten (CGVS, p. 20). Uw broer was zelfs medeorganisator van het muzikale evenement dat u later wou organiseren en waarvoor u volgens uw verklaringen werd vastgezet (CGVS, p. 20).

Bovendien is het niet zeker dat Hamas uw vader zou gedood hebben. Deze bewering is een louter vermoeden van uw kant. Uw vader werd in 2005 neergeschoten door onbekenden toen er onlusten waren tussen Hamas en Fatah, zo gaf u aan (CGVS, p. 7, 19). U verklaart zelf dat hij een willekeurig

slachtoffer was (CGVS, p. 7), en er geen onderzoek gebeurde naar zijn dood (CGVS, p. 8). U gevraagd hoe u dan weet dat Hamas achter zijn dood zit antwoordde u dat Fatah toen in hun gebouwen zat en Hamas op straat rondreed en in de lucht schoot en het niet anders kan dat dat ze achter zijn dood zitten (CGVS, p. 19). Nochtans was het volgens uw verklaringen het begin van het conflict tussen deze partijen (CGVS, p. 19) en waren er confrontaties tussen beiden (CGVS, p. 7). Het is dan ook vergezocht te denken dat Hamas zich geprovoceerd voelt omdat u over de dood van uw vader zong, zonder dat u zelfs maar verwees naar Hamas en zonder dat het vaststaat dat Hamas achter de dood van uw vader zit.

Het is dan ook weinig aannemelijk dat ze het muzikaal evenement dat u organiseerde enkel en alleen om deze reden hebben geannuleerd en u vervolgens 5 dagen lang hebben opgesloten (CGVS, p. 17). U had op 6 januari 2018 een muzikaal event gepland. Hamas arresteerde u echter en nam de muziekinstrumenten in beslag (CGVS, p. 21). U werd aangehouden en vastgezet. Echter blijkt uit uw facebookaccount dat u op 7 januari 2018 iets gepost heeft op facebook. Dit is zeer merkwaardig. Gezien het detentieregime dat u beschrijft -u mocht er niks, niet roken, niet bezocht worden- (CGVS, p. 21), is het ondenkbaar dat u op de een of andere manier toegang had tot uw gsm zodat u zaken kon posten op facebook. Aan deze opsluiting kan dan ook maar weinig geloof worden gehecht. Daarnaast is het merkwaardig dat Hamas u tijdens deze detentie zou vragen voor wie u werkt (CGVS, p. 17) gewoon omdat u een muzikaal evenement organiseerde. U verklaart dat Hamas u viseerde omwille van uw vorige activiteiten, met name het zonder toestemming filmen in de moskee (CGVS, p. 21). U stelt dat Hamas u fysiek en mentaal mishandeld heeft (CGVS, p. 17). Wanneer hierop wordt doorgevraagd blijkt dat u het vooral als intellectueel moeilijk had met de manier waarop Hamas u zou hebben behandeld (CGVS, p. 21). Over fysieke mishandelingen zegt u spontaan niets, pas wanneer concreet wordt gevraagd wat u bedoelde met marteling geeft u aan dat u geslagen werd met een zweep (CGVS p. 21). U gevraagd of u in behandeling bent voor uw aangehaalde psychische problemen stelt u dat u zichzelf wat probeert te behandelen (CGVS; p. 22). Uiteindelijk heeft Hamas u vrijgelaten na het betalen van een geldboete (CGVS, p. 20). Overigens werden de andere muzikanten niet lastiggevallen en kenden ze geen problemen (CGVS, p. 21). Deze vaststellingen maken het niet aannemelijk dat u wel door Hamas geïnterviewd wordt.

Vervolgens kon u 5 maanden ongestoord zonder enig problemen verder verblijven in Gaza, en zelfs in die periode enkele maanden als boekhouder werken (CGVS, p. 17). Dit wijst er niet op dat u dermate geïnterviewd wordt door Hamas. Op 16 juni 2018 zou er dan plots een arrestatiebevel afgeleverd zijn (CGVS, p. 17), dit enkele dagen voor uw vertrek. U stelt dat dit komt omdat u zaken op uw facebook blijven posten bent (CGVS, p. 17). Het is echter merkwaardig dat u eerder stelde na uw arrestatie in januari 2018 volledig gestopt zou zijn met zingen (CGVS, p. 17) maar toch nog filmpjes van u waarop u zingend te zien bent op facebook zou zijn blijven posten (CGVS, p. 20), zeker daar u reeds door Hamas op de vingers zou zijn getikt en ze er mee gedreigd hebben u op te sluiten mocht u nogmaals zingen (CGVS, p. 17, 21). U zou aldus toch moeten geweten hebben dat ook het posten van dergelijke filmpjes voor Hamas niet door de beugel kon. Dit lijkt dan ook een groot risico om te nemen. U stelt dat u niet anders kan omdat het zingen u in het bloed zit en u geld wou verdienen voor uw familie (CGVS, p. 20), nochtans stelt u ook dat u geen geld verdiende aan uw muziek (CGVS, p. 12, 20). U zat op het moment van uitgifte van het arrestatiebevel bij een vriend in Rafah (CGVS, p. 23). U was aan het wachten om de grens over te steken. U slaagt er dan nog in u 4 dagen verborgen te houden en kon daarna Gaza verlaten. Vervolgens kan er worden opgemerkt dat het feit dat u zonder veel problemen legaal het land bent kunnen uitreizen in juli 2018 via de Rafah grensovergang, die onder controle staat van Hamas terwijl u naar eigen zeggen werd geïnterviewd door de Hamas autoriteiten, een indicatie vormt dat uw problemen met Hamas niet bepaald zwaarwichtig waren. Mocht dit laatste wel het geval zijn, dan zou u immers niet zo gemakkelijk het land hebben kunnen uitreizen. U stelt dat u smeergeld heeft betaald en zo de grens zonder problemen kon oversteken (CGVS, p. 6). Het valt echter moeilijk te geloven dat u hierin zonder enig probleem slaagt op het moment dat Hamas een arrestatiebevel tegen u zou hebben uitgevaardigd. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met Hamas verder.

Verder legt u weinig samenhangende verklaringen af over enkele filmpjes die op het internet verschenen zouden zijn. U had deze bij op een memorystick. U lijkt aan te geven dat u omwille van deze filmpjes ook problemen kende met Hamas aangezien u stelt dat Hamas op zoek is naar wie de opnames maakte, maar uit uw volgende verklaringen blijkt dat u deze filmpjes zelf niet op het internet heeft geplaatst, ook niet op uw eigen facebookaccount (CGVS, p. 18). Het betreft filmpjes van gewone burgers uit Gaza die verspreid werden over het internet en waaruit op te maken zou zijn welke problemen Hamas voor de bevolking veroorzaakt (CGVS, p. 18). U heeft ze zelf niet gepost en heeft ze

niet zelf opgenomen (CGVS, p. 18), daarnaast bent u ook niet te zien op deze filmpjes (CGVS, p. 19). Het is dan ook onduidelijk waarom u hierdoor problemen zou krijgen met Hamas. Dat u mogelijk in de toekomst deze filmpjes online zou willen verspreiden via uw facebookaccount (CGVS, p. 18) is geen vaststaand gegeven waarop men zich kan baseren om iemand internationale bescherming toe te kennen aangezien het louter om een theoretische vrees gaat. Immers hebt u deze filmpjes niet online verspreid.

Het feit dat u in Gaza niet zou mogen zingen en optreden van Hamas (CGVS, p. 25) is, hoe betreurenswaardig ook, geen schending van een fundamenteel recht en onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gezien uw eerdere opleidingen, boekhouding en Engels, is zingen niet uw enige mogelijke bron van inkomsten en kan u op andere van uw talenten beroep doen om te voorzien in uw levensonderhoud.

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p.15). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft en zich in een veilig land bevindt. Dat u dit naliет in de landen die u passeerde, in casu Spanje, en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerdde redenen van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. U stelt duidelijk dat het steeds uw plan was om naar België te komen en dat u daarom geen bescherming aanvraag in Spanje (CGVS, p. 14, 24). Het doet vermoeden dat u om andere redenen dan een dringende nood aan internationale bescherming Gaza heeft verlaten en een verzoek om internationale bescherming in België deed.

U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort uit Gaza gereisd bent en dat u originele Palestijnse paspoort werd afgenomen door de smokkelaar in Turkije (CGVS, p. 14). Dat u een dergelijk belangrijk document zomaar zou afgeven aan de smokkelaar, dit naar eigen zeggen omdat hij u in de plaats een Spaans paspoort gaf van iemand die op u leek en u niet met twee paspoorten mag reizen, komt weinig overtuigend over (CGVS p. 14, 23). Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook. U zou na Turkije verder hebben gereisd met een vals Spaans paspoort van iemand die op u leek (CGVS, p. 14). Dit is uiterst merkwaardig daar u verklaart dat er in uw eigen Palestijns paspoort een Schengenvisum stond, zoals ook blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (CGVS, p. 14). Wanneer u erop gewezen werd dat het merkwaardig is dat u met een vals paspoort naar de EU reist terwijl u in het bezit bent van legale documenten (i.c. een paspoort met geldig Schengenvisum) zegt u dat u vingerafdrukken en een procedure in Spanje wilde vermijden (CGVS, p. 14, 23). Wanneer u om verdere uitleg wordt gevraagd stelt u dat het een visum was enkel voor Spanje (CGVS, p. 14). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat u een algemeen Schengenvisum had zonder territoriale restricties (zie visumdossier). Het blijft aldus opmerkelijk daar u legaal naar de EU kon reizen en niet het risico van reizen met valse documenten diende te nemen, documenten waarvoor u dan nog eens een hoog bedrag moest betalen. Verder kan u weinig informatie over het valse paspoort geven. U weet enkel dat het een paspoort van een persoon was die op u lijkt (CGVS, p. 15), het roodkleurig was, Spaans en dat de persoon geboren was in '93 of '94 (CGVS p. 15, 16), de naam op het paspoort weet u niet meer (CGVS, p. 16). Het bevatte geen visa. U zou hiermee de Schengenzone, Spanje, zijn binnen gereisd en vernietigde het paspoort na controle op de luchthaven (CGVS, p. 16). Er kan echter worden verwacht dat u over meer details op de hoogte zou zijn gezien de smokkelaar u zal moeten hebben voorbereid op eventuele vragen door de grenscontrole bij binnenreizen van de Schengenzone. Dat hij u alleen zou gezegd hebben dat u moest verklaren dat u een Palestijn was (CGVS, p. 16) komt weinig 'professioneel' over en is aldus niet aannemelijk. Immers reisde u net met een vals paspoort om niet in Spanje te moeten blijven (CGVS, p. 14) en om te vermijden dat ze u zouden deporteren naar Gaza (CGVS, p. 14). U hebt het verlies van uw originele Palestijnse paspoort ook niet gemeld aan de vertegenwoordiging van de Palestijnse Autoriteit, "omdat u dit paspoort niet wil hebben", zo geeft u aan (CGVS, p. 14, 23). U kan ook geen enkel ander bewijs van uw reis neerleggen (CGVS, p. 24). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk nog in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of zelfs een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen. Uw gebrek aan medewerking op dit vlak aan de asielprocedure versterkt de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw asielmotieven.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten werden hier geen ander licht op. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de kopie van de eerste pagina uit uw paspoort, uw diploma's van het middelbaar en universiteit, uw opleidingsattesten, de overlijdensakte van uw vader, de elektriciteitsfactuur en de kopieën van de identiteitskaarten van uw familieleden hebben betrekking op uw identiteit, herkomst, opleiding en familiale situatie die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Het medisch attest van uw broer houdt geen verband met de door u ingeroepen motieven maar is louter een bewijs dat hij medische klachten heeft. De oproepingsbrief, het bevel van inbewaringstelling en het arrestatiebevel hebben slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. U legt geen enkel document neer over uw psychische en fysieke problemen.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlssector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u universitaire studies gevolgd heeft (CGVS, p. 10), vlot Engels spreekt waardoor u kansen kreeg om werkervaring op te doen (CGVS, p. 11) en dat u werk heeft kunnen vinden

in Gaza (CGVS, p. 11), u kon er immers werken in het bedrijf van een vriend. Een vriend die u eveneens geholpen heeft met het krijgen van een Schengenvizum (CGVS, p.24). U had de mogelijkheid om met uw vrienden op restaurant en naar bars te gaan (CGVS, p. 12). Jullie hebben een eigen appartement, dat slechts licht beschadigd werd in een van de oorlogen in Gaza en dus bewoonbaar was (CGVS, p. 7). Jullie hadden toegang tot drinkbaar water via watertankwagens (CGVS1 p. 14). Daarnaast gaf u ook aan dat uw familie sociale hulp in de vorm van financiële steun ontvangt omdat het gezinshoofd overleden is (CGVS, p. 6, 7) en u ook kan rekenen op steun van goede doelen (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen kan niet afgeleid worden dat u zware economische problemen zou hebben bij terugkeer naar Gaza. U beschikt bovendien nog steeds over een functionerend familiaal en sociaal netwerk. Zo woont er nog naaste familie in Gaza (CGVS, p. 8, 10).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> , alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten

beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berylbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in

bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang

aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De verzoekende partij stelt dat in casu niet betwist wordt dat zij actief is als zanger in Gaza. Zij komt uit een artistiek gezin en wou zelf een zangcarrière uitbouwen in Gaza, waarvan zij eveneens voldoende bewijzen heeft overgemaakt. De verzoekende partij stelt dat los van de vraag of haar vluchtrelaas geloofwaardig is blijkt uit het artikel "To sing is not a right in the Gaza Strip" van 6 juni 2019, dat zangers, ook indien zij geen maatschappijkritische liedjes brengen, weldegelijk een risico lopen op vervolging vanwege Hamas. In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij uit voormeld artikel. Daarenboven meent de verzoekende partij dat haar vluchtrelaas wel geloofwaardig is. Met betrekking tot de motieven van de bestreden beslissing betoogt de verzoekende partij dat: *"Het CGVS staat uitgebreid stil bij de dood van verzoekers vader en de opname van de clip. Daarbij gaat het CGVS voorbij aan de door verzoeker zelf opgegeven reden voor vervolging.*

Verzoeker werd in essentie niet vervolgd omwille van het gegeven dat hij zijn vader bezong in zijn lied of nog dat zijn vader zou vermoord zijn door Hamas noch omdat hij een videoclip had opgenomen in een religieus gebouw.

Integendeel hij werd vervolgd omdat Harnas in werkelijkheid gevexeerd was omdat verzoeker geweigerd had om met Harnas samen te werken om hun boodschap via zijn muziek te vertolken en hun activiteiten te promoten. Dit laatste blijkt uit de verklaringen van verzoeker.

Het probleem van Hamas was niet dat verzoeker een clip had opgenomen in een moskee, en verzoeker denkt dat Harnas zich zelfs niet zou verzet hebben tegen het geven van haar toestemming om de clip op te nemen in de moskee. Deze clip was inhoudelijk gezien helemaal niet aanstootgevend noch voor passanten noch voor Harnas en kon bijgevolg zonder problemen integraal opgenomen worden. Het lied was niet aanstootgevend maar ging over zijn vader.

De werkelijke reden van de vervolging van verzoeker was dat toen Harnas vaststelde dat verzoeker veel volgers had op facebook die zijn clip bekeken, zij verzoeker wilden gebruiken om hun propaganda te doen, hetgeen verzoeker weigerde.

Door stil te staan bij de dood van zijn vader en de aanwezigheid van passanten gaat het CG VS voorbij aan deze werkelijke reden voor zijn vervolging.

Verzoeker verklaarde dan ook dat hij pas vervolgd werd nadat zijn clip op het internet was gepubliceerd, hetgeen meteen ook verklaard waarom de cameraman niet vervolgd werd. Uit verzoekers verklaringen blijkt zelfs niet dat de identiteit van deze cameraman effectief gekend was door Harnas en zij waren ook helemaal niet geïnteresseerd in deze laatste.

Volgens het CGVS is het onwaarschijnlijk dat de overige leden van zijn familie niet zouden zijn lastig gevallen door Harnas. Verzoeker werd vervolgd omwille van zijn persoonlijke artistieke activiteiten, hetgeen uiteraard verklaart waarom zijn gezin niet vervolgd werd.

Volgens het CGVS zou het ongeloofwaardig zijn dat verzoeker vanaf 6 januari opgesloten zou zijn geweest door Harnas omdat hij een muziekevenement wou organiseren en dit gedurende 5 dagen terwijl hij op 7 januari dingen zou gepost hebben op zijn facebookaccount.

Ten onrechte. Tot mijn facebookpagina heeft mijn uitgever toegang. Hij heeft op 7 januari op mijn facebookpagina gepost om aan het publiek te verzekeren dat alles goed met verzoeker ging en geen paniek te zaaien. Hij voegt in bijlage het bewijs hiervan (zie stuk 5).

Volgens het CGVS is het ongeloofwaardig dat verzoeker filmpjes zou zijn blijven posten op zijn facebook van zijn eigen werk.

Voor verzoeker is het zingen essentieel en maakt het deel uit van zichzelf : Zingen was voor hem de enige wijze om zichzelf uit te drukken in een bezet gebied waar er geen toekomst is. Dit is trouwens de reden waarom hij heden in België nog steeds actief is als zanger (zie stuk 4). Verzoeker beseft echter dat de situatie niet langer veilig genoeg was en vertrok daarom naar Rafah.

Het CGVS stelt dat verzoeker zonder problemen Gaza kon verlaten via de grensovergang van Rafah, die gecontroleerd wordt door Gaza.

Verzoeker kon echter de grensovergang passeren dankzij smeergeld, dat was betaald door zijn vriend opdat verzoekers naam zou worden gezet op de lijst van personen, die de grens mochten oversteken (adm. dossier, p. 18). Zelfs als iemand beschikt over een visum moet zijn naam op de lijst van toegestane personen worden geplaatst om Gaza zo snel als mogelijk te kunnen verlaten. Dit gebeurde via smeergeld. Bovendien vertrok verzoeker naar de stad van Rafah 5 dagen voordat Harnas hem een arrestatiesbevel verstuurde (zie arrestatiebevel, reeds overgemaakt aan het CGVS).

Verzoeker zou zijn originele Palestijnse paspoort inhouden om zijn werkelijke reisroute te verbergen.

Dit argument is niet ernstig. Verzoeker heeft Gaza effectief verlaten in juni 2018.

Verzoeker verklaarde dat hij zijn Palestijnse paspoort diende af te geven aan de smokkelaar.

Daarenboven was verzoeker heel transparant over de inhoud van zijn originele paspoort. Met name verklaarde hij dat er een Schengenvisum voor Spanje op stond en verzoeker voegt een kopie hiervan toe (adm. dossier, p. 28 en stuk 3). Verzoeker voegt bij dit verzoekschrift een bijkomend document, afkomstig van de Palestijnse kant van de grensovergang van Rafah, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker Gaza heeft verlaten op 20/06/2018 (zie stuk 3). Uit het verhoor blijkt verder dat verzoeker tijdens zijn verhoor aan het CGVS de stempel van zijn inreis in Egypte heeft getoond met als datum 20/06 (zie adm. dossier p.38) en verzoeker voegt een kopie toe hiervan aan dit verzoekschrift (zie stuk3):

[...]"

In een volgend onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar de Gazastrook omwille van de vervolging door Israël. De verzoekende partij betoogt dat de bevolking uit Gaza systematisch worden blootgesteld aan slechte behandeling door Israël. De verzoekende partij stelt dat dit gekenmerkt wordt door de collectieve bestraffing. De VN beschouwde het door Israël aangewende geweld in het kader van de terugkeermarsen reeds als strijdig met de internationale wetgeving. Daarenboven wordt door de blokkade de bevolking van Gaza beroofd van de essentiële rechten, zoals het recht op gezondheidszorg, het recht op drinkbaar water, op elektriciteit, enz. Om haar standpunt te staven neemt de verzoekende partij een aantal citaten op in haar verzoekschrift. De verzoekende partij stelt ook dat UNRWA ook aangeeft dat deze economische situatie het gevolg is van het doelbewust handelen van Israël.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat ze niet naar Gaza kan terugkeren wegens een situatie van algemene onveiligheid. Op basis van citaten uit rapporten betoogt de verzoekende partij dat Israël methoden en gevechtstechnieken hanteert tegen Hamas, die gericht zijn tegen de burgerbevolking of het aantal burgerslachtoffers kunnen verhogen. Het betreft bombardementen en arbitraire beschietingen. Het CGVS houdt echter geen rekening met de alternatieve gevechtstechnieken, die erop gericht zijn de burgerbevolking te raken. Het betreft het vernietigen van landbouwvelden, de blokkade, enz. Voorts stelt de verzoekende partij dat: *"Ten tweede blijkt dat het om aanhoudend geweld gaat met herhaaldelijke bombardementen en aanvallen op protestanten over het hele grondgebied van Gaza (vgl. arrest Sufi en Elmi/VK van 28/06/2011, 8319/17, § 241), dat heden terug opgeflakkerd is."* Tot slot stelt de verzoekende partij het geweld tot aanzienlijke slachtoffers en gewonden leidt. Volgens de verzoekende partij onderschat de verwerende partij het aantal burgerslachtoffers. De verzoekende partij stelt dat: *"Zij heeft met name niet nagegaan welke impact het vernietigen van de landbouwgronden alsook de blokkade heeft op het totaal aantal burgerdoden en slachtoffers. Aldus kon ze niet wettig oordelen dat het aantal burgerslachtoffers beperkt zou zijn in omvang, nu de reële gevolgen van de alternatieve gevechtstechnieken niet werd in overweging genomen."*

In het daaropvolgend onderdeel stelt de verzoekende partij dat ze niet kan terugkeren naar de Gazastrook omwille van extreme armoede. Ten eerste wijst de verzoekende partij op de algemene socio-economische situatie. De verzoekende partij betoogt dat *"Uit alle officiële rapporten blijkt dat de Palestijnen onder de armoedegrens van dollar/dag/persoon leven, en bijgevolg leven in een situatie van extreme armoede.*

Met name blijkt dat zij effectief geen toegang hebben tot voedsel. Daarenboven blijkt dat zij geen toegang hebben tot drinkbaar water en in mindere mate tot elektriciteit. Tenslotte blijkt dat hun gezondheidszorg een grote crisis doorgaat ((UNRWA, 2020 OPT Emergency Appeal, Januari 31,2020))" Hierna citeert de verzoekende partij uit voormeld rapport. Ten tweede betoogt de verzoekende partij dat ze geen bijstand kan krijgen van de Palestijnse overheid daar de toegang tot sociale bijstand en voedselpakketten steeds precairder wordt. Ten derde gaat de verzoekende partij in op haar persoonlijke situatie. De verzoekende partij stelt dat: *"Ten onrechte oordeelt het CG VS dat er geen sprake zou zijn geweest van zware economische problemen in hoofde van verzoeker en zijn gezin.*

OCHA stelt dat 53% van de Palestijnse bevolking onder de armoedegrens leeft (OCHA, 53 per cent of Palestinians in Gaza live in poverty, despite humanitarian assistance, mei 2018, OCHA heeft de armoededrempel in Gaza bepaalt op minder dan 4.6 dollar per dag/persoon en minder dan 3.6 dollar/dag/persoon voor extreme armoede. De armoedegrens wordt begroot, inclusief sociale bijstand:

[...]

Verzoeker en zijn gezin waren integraal afhankelijk van sociale bijstand. Bovendien was hun sociale uitkering erg beperkt, zijnde 200 dollar/maanden of 1.11 dollar/dag voor het hele gezin. Het gezin leefde dus niet onder de normale armoedegrens doch wel onder de extreme armoededrempel:

[...]

Het gegeven dat verzoeker woonde in een appartement van de familie doet geen afbreuk aan de extreem precare situatie waarin het gezin leefde

Het CGVS stelt dat verzoeker tewerk gesteld was. Onjuist: Verzoeker had geen bezoldigde tewerkstelling. Het gegeven dat verzoeker universitaire studies heeft gevolgd is volstrekt geen garantie om effectief werk te vinden in Gaza, waar heden 50% van de bevolking werkloos is. Hoewel hij actief solliciteerde kon hij geen enkele betaalde tewerkstelling vinden. Hij diende zijn voetbal te stoppen omdat hij zich geblesseerd had tijdens het voetballen tijdens zijn studies. Verder werkte hij enkel als vrijwilliger gedurende 2 weken in een kinderrechtenbureau en gedurende 3 maanden in een boekhoudkantoor, waarvoor hij niet bezoldigd (adm. dossier, p. 23-24):

[...]

Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat het gezin afhankelijk was van de tewerkstelling van de oudste broer als poetsman, maar dat deze slechts 200 dollar/maand verdiende (adm. dossier, p. 24). Maar deze tewerkstelling eindigde daar hij een hartpatiënt was, die niet langer geschikt was om te werken. Het gezin had geen kostwinners meer en was bijgevolg integraal afhankelijk van sociale hulp en steun van goede doelen (zie adm. dossier, p. 19).

In tegenstelling tot de beweringen van het CGVS kon het gezin evenmin rekenen op een functionerend familiaal en sociaal netwerk in Gaza volgens het CGVS. Zij kregen geen enkele financiële steun van hun overige familie noch in Gaza noch in het buitenland en hadden ook geen goed contact met deze familie in het buitenland (adm. dossier, p. 22).

Verder had het gezin slechts beperkt toegang tot elektriciteit (tegen betaling slechts 6-8u per dag, en bovendien enkel voor verlichting). Het gezin had geen eigen generator/zonnepanelen noch een eigen wagen.

Tenslotte had verzoeker zelfs geen geld om de rechten te betalen om zijn diploma af te halen in Gaza, hetgeen bewijst dat verzoeker in armoede leefde.

In deze omstandigheden kan het CGVS niet wettig oordelen dat het gezin geen zware economische problemen hebben gehad.

Aldus kon het CGVS geenszins besluiten dat verzoeker in menswaardige levensomstandigheden zou leven. In het administratief dossier zit een artikel over de Gazaanse middenklasse. Voor zover dit artikel al betrouwbaar en actueel zou zijn, dient te worden vastgesteld dat verzoekster helemaal niet voldoet aan de levenswijze van de middenklasse : "[...]"

In een laatste onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat ze niet kan terugkeren naar de Gazastrook omdat de route onveilig is. Om haar standpunt te onderbouwen verwijst de verzoekende partij naar de nota van Nansen van 2019 omtrent de Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota

4.1. De verzoekende partij brengt een aanvullende nota bij waarin ze de onthaalpagina van haar facebookprofiel toevoegt.

4.2. Op 13 november 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de veiligheidssituatie in de Gazastrook en de terugkeer naar de Gazastrook op basis van de volgende rapporten:

- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020
- COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Voorafgaande opmerking

7.1. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

7.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

7.3. Gelet op alle informatie en argumenten die beiden partijen zowel schriftelijk als mondeling uiteenzetten, oordeelt de Raad als volgt.

De verzoekende partij legt een kopie van haar identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van haar paspoort, haar Palestijnse identiteitskaart en geboorteakte voor waarmee zij haar identiteit, haar Palestijnse origine en haar herkomst uit de Gazastrook afdoende aantoonst.

Deze elementen volstaan evenwel niet om vast te stellen dat de verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is niet van toepassing op alle Palestijnen. In de UNHCR-richtlijnen, kan worden gelezen dat het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag beperkt is tot Palestijnse vluchtelingen. Onder Palestijnse vluchtelingen worden volgende 3 categorieën bedoeld:

- De zogenaamde ‘Palestina vluchtelingen’ in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd ‘registered refugees’);
- De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daar opvolgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren;
- De nakomelingen van Palestina vluchtelingen en Palestijnse ontheemden

(UNHCR “Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van december 2017, p. 5-6; zie ook conclusie van AG Mengozzi in de zaak C-585/16, Alheto, 17 mei 2018, pt. 28-29 en 36).

Uit de “Consolidated Eligibility and Registration Instructions” (hierna: CERI) van 1 januari 2009, blijkt dat ‘Palestina vluchtelingen’ van 1948 worden geregistreerd in het registratiesysteem van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA), vervolgens een UNRWA-kaart krijgen als bewijs van hun registratie en bijstand van UNRWA ontvangen (hoofdstuk III.A.1 van de CERI, p. 3).

De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 worden daarentegen niet door UNRWA geregistreerd en hebben dan ook geen UNRWA-kaart, maar kunnen wel UNRWA-bijstand ontvangen en gebruik maken van de diensten van UNRWA (hoofdstuk III.B van de CERI, p. 6-7). Het gegeven dat ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 niet bij UNRWA zijn geregistreerd, doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat zij niettemin vallen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (zie in deze zin ook HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Bolbol, pt. 45-48).

In casu wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat: *“Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”* Voormelde motieven die steun vinden in de stukken van het administratief dossier en die bovendien pertinent zijn, laat de verzoekende partij ongemoeid in haar verzoekschrift. Voorts blijkt noch uit de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud noch uit de verschillende procedurestukken die ze ingediend heeft dat ze bijstand van UNRWA gekregen heeft of hierop beroep gedaan heeft.

Al het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag derhalve niet van toepassing is. Bijgevolg moet haar verzoek om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7.4. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. De verzoekende partij verklaart niet naar Gaza te kunnen terugkeren omdat ze door Hamas vervolgd wordt daar ze zonder toestemming een lied opnam in de moskee en geen propaganda voor hen wou voeren. De verzoekende partij zou als zanger onderdrukt worden en zich niet vrij kunnen ontplooiën onder Hamas. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar Palestijnse identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van haar paspoort, haar geboorteakte, de overlijdensakte van haar vader, de Palestijnse identiteitskaarten van haar moeder, broers en zussen, haar diploma van het zesde middelbaar, haar diploma van de universiteit, certificaten van opleidingen die ze heeft gevolgd, een kaart waarmee ze sociale steun kreeg, een attest dat bevestigt dat haar familie recht heeft op sociale hulp, een medisch document van haar broer, een oproepingsbrief van 25 november 2017, een bevel van inbewaringstelling van 6 januari 2018, een arrestatiebevel van 16 januari 2018 en een elektriciteitsfactuur.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe: kopie van haar Schengenvisum, kopie van haar uitreisdocument van Rafah, kopie van haar inreisstempel Egypte, bewijzen dat ze nog steeds actief is als zanger in België en informatie dat ze op facebook gepost heeft.

Haar Palestijnse identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van haar paspoort, haar geboorteakte, de overlijdensakte van haar vader, de Palestijnse identiteitskaarten van haar moeder, broers en zussen, haar diploma van het zesde middelbaar, haar diploma van de universiteit, certificaten van opleidingen die ze heeft gevolgd, een kaart waarmee ze sociale steun kreeg, een attest dat bevestigt dat haar familie recht heeft op sociale hulp en een elektriciteitsfactuur hebben betrekking op identiteitsgegevens, haar familiesamenstelling en haar opleidingsniveau, gegevens die *in casu* niet betwist worden. Haar profiel van zanger wordt evenmin betwist.

De kopieën van haar Schengenvisum, uitreisdocument van Rafah en inreisstempel Egypte hebben betrekking op haar vertrek en reisweg uit de Gazastrook. Ook bevestigen deze elementen haar verklaringen dat ze op legale wijze de Gazastrook verlaten heeft. De kopie van de uitreisstempel zou moeten aantonen dat de verzoekende partij op 20 juni 2018 de Gazastrook via Rafah verlaten zou hebben, doch wijst de Raad erop dat het document dat zij bijbrengt slechts een kopie betreft. Dit document laat op zich niet toe om vast te stellen dat deze stempels authentiek zijn en afkomstig zijn uit haar paspoort, daar de verzoekende partij haar origineel paspoort niet bijbrengt. Voorts is het merkwaardig dat de verzoekende partij heden kopieën van deze documenten bijbrengt, zonder haar origineel paspoort bij te brengen. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort uit Gaza gereisd bent en dat u originele Palestijnse paspoort werd afgenomen door de smokkelaar in Turkije (CGVS, p. 14). Dat u een dergelijk belangrijk document zomaar zou afgeven aan de smokkelaar, dit naar eigen zeggen omdat hij u in de plaats een Spaans paspoort gaf van iemand die op u leek en u niet met twee paspoorten mag reizen, komt weinig overtuigend over (CGVS p. 14, 23). Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook. U zou na Turkije verder hebben gereisd met een vals Spaans paspoort van iemand die op u leek (CGVS, p. 14). Dit is uiterst merkwaardig daar u verklaart dat er in uw eigen Palestijns paspoort een Schengenvisum stond, zoals ook blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (CGVS, p. 14). Wanneer u erop gewezen werd dat het merkwaardig is dat u met een vals paspoort naar de EU reist terwijl u in het bezit bent van legale documenten (i.c. een paspoort met geldig Schengenvisum) zegt u dat u vingerafdrukken en een procedure in Spanje wilde vermijden (CGVS, p. 14, 23). Wanneer u om verdere uitleg wordt gevraagd stelt u dat het een visum was enkel voor Spanje (CGVS, p. 14). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat u een algemeen Schengenvisum had zonder territoriale restricties (zie visumdossier). Het blijft aldus opmerkelijk daar u legaal naar de EU kon reizen en niet het risico van reizen met valse documenten diende te nemen, documenten waarvoor u dan nog eens een hoog bedrag moest betalen. Verder kan u weinig informatie over het valse paspoort geven. U weet enkel dat het een paspoort van een persoon was die op u lijkt (CGVS, p. 15), het roodkleurig was, Spaans en dat de persoon geboren was in '93 of '94 (CGVS p. 15, 16), de naam op het paspoort weet u niet meer (CGVS, p. 16). Het bevatte geen visa. U zou hiermee de Schengenzone, Spanje, zijn binnen gereisd en vernietigde het paspoort na controle op de luchthaven (CGVS, p. 16). Er kan echter worden verwacht dat u over meer details op de hoogte zou zijn gezien de smokkelaar u zal moeten hebben voorbereid op eventuele vragen door de grenscontrole bij binnenreizen van de Schengenzone. Dat hij u alleen zou gezegd hebben dat u moest verklaren dat u een Palestijn was (CGVS, p. 16) komt weinig 'professioneel' over en is aldus niet aannemelijk. Immers reisde u net met een vals paspoort om niet in Spanje te moeten blijven (CGVS, p. 14) en om te vermijden dat ze u zouden deporteren naar Gaza (CGVS, p. 14). U hebt het verlies van uw originele Palestijnse paspoort ook niet gemeld aan de vertegenwoordiging van de Palestijnse Autoriteit, “omdat u dit paspoort niet wil hebben”, zo geeft u aan (CGVS, p. 14, 23). U kan ook geen enkel ander bewijs van uw reis neerleggen (CGVS, p. 24). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument*

wel degelijk nog in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of zelfs een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen. Uw gebrek aan medewerking op dit vlak aan de asielprocedure versterkt de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

Het medisch attest van haar broer houdt geen verband met de door haar ingeroepen motieven maar is louter een bewijs dat hij medische klachten heeft.

De originele oproepingsbrief van 25 november 2017, het origineel bevel van inbewaringstelling van 6 januari 2018 en het origineel arrestatiebevel van 16 januari 2018, zijn op zich niet voldoende om de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij toe te kennen, daar er slechts in algemene termen sprake is van het overtreden van de wet en de islamitische godsdienst. Daarenboven stelt de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het CGVS dat een arrestatiebevel op 16 juni 2018 uitgereikt werd. Tijdens haar gehoor heeft de verzoekende partij het niet over een arrestatiebevel van 16 januari 2018. In tegendeel de verzoekende partij heeft verklaard dat ze op 6 januari 2018 gedurende vijf dagen vastgehouden werd, maar daarna tot 16 juni 2018 geen problemen met Hamas gehad heeft. Bijgevolg stemt dit stuk niet overeen met de verklaringen van de verzoekende partij, zoals deze infra besproken worden.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een foto toe waarop zij al zingend afgebeeld staat. Voorts voegt de verzoekende partij ook een aantal documenten van facebook toe, twee van deze documenten zijn in het Arabisch opgesteld. Er dient te worden vastgesteld dat deze twee documenten niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Er wordt ook een afdruk van een facebookaccount bijgebracht om aan te tonen dat twee personen “admin” zijn van een facebookpagina zonder aan te geven over welke pagina het gaat. Bijgevolg kan geen bewijswaarde aan deze documenten toegekend worden. Twee andere afdrukken van facebook hebben betrekking op een account van A.E. die een campagne opgestart heeft in november 2017. Deze documenten zijn op zich onvoldoende om het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te achten.

De verzoekende partij voegt ook een “inlichtingenformulier aanvraag kunstenaarskaart” en een afsprakennota tussen next festival en de vrijwilliger aan haar verzoekschrift toe. Hiermee tracht de verzoekende partij haar profiel van zanger te staven.

Hoewel de verzoekende partij zich ingespannen heeft om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vluchtmotieven vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

8.2. Na grondige lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift en na de opmerkingen van de verzoekende partij ter terechtzitting gehoord te hebben, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot de vluchtmotieven van de verzoekende partij.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij en de bijgebrachte documenten van de verzoekende partij kan aangenomen worden dat de verzoekende partij een zangcarrière wenst uit te bouwen. Uit de krantenartikelen die de verzoekende partij bijbrengt, blijkt dat de online fatwa die uitgesproken werd betrekking had op een “mixed-seks performances”. Voorts werd er een optreden in een restaurant tijdens de ramadan verboden om een “mixed attendance” te voorkomen. Het krantenartikel van 6 juni 2019 geeft aan dat zangers die willen optreden of locaties die van plan zijn om culturele evenementen te organiseren eerst een vergunning moeten krijgen. Het proces houdt in dat er contact wordt opgenomen met ten minste vier verschillende autoriteiten: het ministerie van Toerisme, het ministerie van Openbare Veiligheid, de eenheid Algemeen Onderzoek, die onder andere optreedt als de openbare zedenpolitie, en het Abbas politiebureau. De vergunningen worden afgegeven afhankelijk van veiligheid en sociale overwegingen. Het artikel stipuleert ook dat verschillende bedrijven die voor het artikel gecontacteerd werden, geweigerd hebben om mee te werken uit schrik voor overheidsintimidatie. In het artikel getuigt

een zanger verder dat hij gedurende twee jaar een verbod gekregen heeft om op te treden omdat vrouwen en meisjes in het publiek klaptten en met de zanger zongen. Deze persoon geeft aan dat er tegenwoordig een agent bij elk optreden gestationeerd is en dat er toezicht is op zijn zanglijsten en de interactie met het publiek. Voorts valt te lezen dat de sociale beperkingen hun tol eisen waardoor deze zanger met zijn groep niet meer optreedt in Gaza, doch zijn publiek via sociale media entertaint door video's op instagram en facebook te plaatsen. Uit de bijgebrachte informatie door de verzoekende partij blijkt niet dat alle personen die zingen en optreden actueel in Gaza het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een zanger te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een vrees voor vervolging aan te tonen. Er kan uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat de situatie in Gaza dermate ernstig is voor zangers en muzikanten, dat de verzoekende partij louter omwille van haar profiel, met name het zingen, het opnemen van muziekfilmpjes en het willen optreden als zanger. Dit neemt niet weg dat zangers –zoals blijkt uit de verzoekende partij bijgebrachte informatie, die door de verwerende partij niet weerlegd wordt-, nood kunnen hebben aan bescherming. Dit is echter afhankelijk van hun individuele omstandigheden. Met andere woorden, het volstaat niet louter aan te halen dat de verzoekende partij valt onder een bepaald profiel om het bestaan van een risico op vervolging vast te stellen, maar er moet ook worden voldaan aan een individualiseringsvereiste.

Het verzoek om internationale bescherming dient dan ook in het licht van deze informatie te worden beoordeeld.

Waar de verzoekende partij betoogt dat ze in de Gazastrook problemen met Hamas gekend heeft omdat ze zonder hun toestemming een videoclip in de grootste en belangrijkste moskee in Gaza opgenomen heeft, wijst de Raad op wat volgt. Op basis van draagkrachtige en pertinente motieven wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van de verzoekende partij dat zij deze videoclip zonder toestemming in de moskee zou opgenomen hebben: *“De verzoekende partij heeft verklaard dat ze om 5 uur 's ochtends in de moskee de clip opnam en dit zonder toestemming (CGVS, p. 17, 24). Naast u zou enkel uw cameraman aanwezig geweest zijn (CGVS, p. 19). Echter blijkt uit de clip die op uw facebookpagina staat dat er behalve u meerdere figuranten in de clip te zien zijn. Hierdoor kan er niet worden aangenomen dat u deze clip opnam zonder dat iemand het wist. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd stelt u dat de clip in twee delen werd opgenomen, een deel 's morgens vroeg met alleen u en een deel met de figuranten (CGVS, p. 24) maar dat kan moeilijk als verklaring aanzien worden. Immers waren er toen andere mensen aanwezig, die overigens niet negatief reageerden op de filmopname (CGVS, p. 24). Het is eveneens opmerkelijk dat u en uw cameraman het risico zouden lopen zonder toestemming te gaan filmen in de moskee, zelfs om vijf uur 's ochtends, te meer daar u de clip opnam in de Omari-moskee (CGVS, p. 19), de grote en belangrijkste moskee in Gaza. Zelfs al zou u aan uw opnames begonnen zijn zonder toestemming, wat niet wordt aangenomen, dan is het nog ondenkbaar dat u erin zou slagen de hele clip op te nemen. Aangezien het de grote moskee betreft zijn er immers altijd mensen aanwezig en zou men binnen de kortste keren de opname hebben kunnen onderbreken.”* Daarbij blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat noch haar cameraman noch de figuranten, problemen hebben gekregen met Hamas omwille van deze opname van de videoclip (NPO, p. 19 en 24), nochtans nemen ze ook deel aan deze overtreding. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze pas problemen gehad heeft nadat de videoclip op facebook werd gepost en dat omwille hiervan haar cameraman niet aangehouden werd daar zijn identiteit door Hamas niet gekend was. Vooreerst wijst de Raad erop dat de figuranten in haar clip wel herkenbaar zijn, en dat deze personen misschien wel konden worden geïdentificeerd, maar dat Hamas dit geenszins geprobeerd heeft. Evenmin werden er haar vragen omtrent de identiteit van haar cameraman gesteld gedurende haar aanhouding. Daarenboven wijst de Raad erop dat de deze clip ook na de voorgehouden problemen en haar vlucht uit de Gazastrook nog steeds zichtbaar is op haar facebookprofiel, zonder dat haar achtergebleven familieleden in de Gazastrook hiervan problemen ondervinden. Hamas zou na haar vertrek slechts eenmaal aan haar broer gevraagd hebben waar de verzoekende partij was maar zij hebben haar familie verder met rust gelaten (NPO, p. 22). Indien de verzoekende partij daadwerkelijk door Hamas vervolgd werd dan hadden ze haar familie niet met rust hebben gelaten en druk op hen hebben uitgeoefend. Des te meer omdat de verzoekende partij verklaard heeft dat haar broer en oom ook als muzikanten werkzaam zijn (NPO, p. 20) en dat haar broer samen met haar medeorganisator was van een muzikaal evenement waarvoor zij volgens haar verklaringen voor werd aangehouden (NPO, p. 20).

Omtrent het overlijden van haar vader heeft de verzoekende partij eerste verklaard dat: *“willekeurig vermoord, we weten nog altijd niet, door wie, want Hamas was in die tijd nog niet aan de macht, maar*

wel in conflict met de autoriteiten, daarna vond het gevecht plaats en de militaire staatsgreep in 2007." (NPO p.7). Hierna bevestigt de verzoekende partij nog eens dat haar vader in 2005 door onbekenden vermoord is toen er onlusten waren tussen Hamas en Fatah en dat er geen onderzoek naar gebeurd is (NPO, p. 8 en 19). Verder in de loop van het gehoor stelt de verzoekende partij dat ze vermoed dat haar vader door Hamas gedood werd omdat Fatah toen in hun gebouw zat en dat Hamas op straat rondreed en in de lucht schoot waardoor het niet anders kan dan dat ze achter zijn dood zitten (NPO, p. 19). Daarenboven zong de verzoekende partij over de ziel van haar vader (NPO, p.19) en heeft ze Hamas niet vermeld in het lied (NPO, p.20). Het was een eerbetoon. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat het dan ook vergezocht is te denken dat Hamas zich geprovoceerd voelt omdat ze over de dood van haar vader zong, zonder dat ze zelfs maar verwees naar Hamas en zonder dat het vaststaat dat Hamas haar vader in 2005 gedood heeft. Uit de verklaringen van de verzoekende partij en de stukken die voorliggen kan ook niet gesteld worden dat de verzoekende partij via haar lied (indirecte) kritiek op Hamas uit en hen had beschuldigd van betrokkenheid bij de dood van haar vader.

Er wordt geen geloof gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij dat zij aangehouden werd omdat ze zonder toestemming een videoclip in de grootste en belangrijkste moskee van Gaza opgenomen heeft, dat zij via haar lied (indirecte) kritiek op Hamas geuit heeft en hen had beschuldigd van betrokkenheid bij de dood van haar vader waardoor zij aangehouden werd. Er wordt dan ook geen geloof gehecht dat de verzoekende partij bij haar vrijlating een beloftebrief ondertekend heeft waarin ze belooft om niets zonder toestemming op te nemen. Bijgevolg wordt er dan ook geen geloof gehecht dat het muzikaal evenement dat ze organiseerde enkel en alleen omwille van de overtreding van de beloftebrief geannuleerd werd en dat de verzoekende partij vervolgens 5 dagen lang opgesloten werd (NPO, p. 17). De geloofwaardigheid van haar verklaringen dat ze op 6 januari 2018 naar aanleiding van het muzikaal evenement dat ze wou organiseren door Hamas gearresteerd werd en haar muziekinstrumenten in beslag werden genomen (NPO p. 21), wordt verder ondermijnd omdat ze op 7 januari 2018 iets op Facebook gepost heeft. De verzoekende partij heeft immers verklaard dat ze gedurende haar detentie niks mocht doen (NPO, p. 21). De verzoekende partij geeft aan dat ze geen bezoek mocht ontvangen en ook niet mocht roken. Het is dan ook ondenkbaar dat de verzoekende partij op de een of andere manier toegang tot haar gsm had zodat ze zaken kon posten op Facebook. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat haar manager dit gedaan heeft. Ter staving hiervan brengt de verzoekende partij een print-out van haar facebookprofiel aan. Het is inderdaad zo dat op deze print-out de verzoekende partij en iemand anders op een onbepaalde datum als administrator vermeld worden, maar uit het document blijkt niet dat dit in januari 2018 eveneens het geval is. Daarenboven heeft de verzoekende partij tijdens het gehoor op het CGVS nooit vermeld dat iemand anders toegang tot haar facebookpagina had. Daarenboven is het merkwaardig dat haar manager een dergelijk bericht op Facebook zou plaatsen op het ogenblik dat de verzoekende partij door Hamas vastgehouden werd.

Voorts wordt omtrent de voorgehouden vasthouding van de verzoekende partij gedurende vijf dagen in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"Daarnaast is het merkwaardig dat Hamas u tijdens deze detentie zou vragen voor wie u werkt (CGVS, p. 17) gewoon omdat u een muzikaal evenement organiseerde. U verklaart dat Hamas u viseerde omwille van uw vorige activiteiten, met name het zonder toestemming filmen in de moskee (CGVS, p. 21). U stelt dat Hamas u fysiek en mentaal mishandeld heeft (CGVS, p. 17). Wanneer hierop wordt doorgevraagd blijkt dat u het vooral als intellectueel moeilijk had met de manier waarop Hamas u zou hebben behandeld (CGVS, p. 21). Over fysieke mishandelingen zegt u spontaan niets, pas wanneer concreet wordt gevraagd wat u bedoelde met marteling geeft u aan dat u geslagen werd met een zweep (CGVS p. 21). U gevraagd of u in behandeling bent voor uw aangehaalde psychische problemen stelt u dat u zichzelf wat probeert te behandelen (CGVS; p. 22). Uiteindelijk heeft Hamas u vrijgelaten na het betalen van een geldboete (CGVS, p. 20). Overigens werden de andere muzikanten niet lastiggevalen en kenden ze geen problemen (CGVS, p. 21). Deze vaststellingen maken het niet aannemelijk dat u wel door Hamas gevisieerd wordt."*

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij in de Gazastrook niet vervolgd werd omdat zij haar vader bezong in een lied of omdat ze een videoclip opgenomen had, maar omdat ze geweigerd heeft om met Hamas samen te werken en hun boodschap via haar muziek verder te verspreiden. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de vraag van Hamas om via haar muziek hun propaganda te verspreiden, gesteld werd in het kader van haar voorgehouden vijfdaagse vasthouding in januari 2018. Uit de voorafgaande motieven blijkt dat aan deze vijfdaagse vasthouding in januari 2018 geen geloof kan gehecht worden. Daarenboven verbleef de verzoekende partij vervolgens vijf maanden

ongestoord in Gaza. Gedurende deze periode kon de verzoekende partij gedurende enkele maanden als boekhouder werken (NPO, p. 17). Dit wijst er niet op dat de verzoekende partij dermate door Hamas geïsoleerd wordt. De verzoekende partij haalt aan dat er op 16 juni 2018 een arrestatiebevel uitgereikt werd. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Op 16 juni 2018 zou er dan plots een arrestatiebevel afgeleverd zijn (CGVS, p. 17), dit enkele dagen voor uw vertrek. U stelt dat dit komt omdat u zaken op uw facebook blijven posten bent (CGVS, p. 17). Het is echter merkwaardig dat u eerder stelde na uw arrestatie in januari 2018 volledig gestopt zou zijn met zingen (CGVS, p. 17) maar toch nog filmpjes van u waarop u zingend te zien bent op facebook zou zijn blijven posten (CGVS, p. 20), zeker daar u reeds door Hamas op de vingers zou zijn getikt en ze er mee gedreigd hebben u op te sluiten mocht u nogmaals zingen (CGVS, p. 17, 21). U zou aldus toch moeten weten hebben dat ook het posten van dergelijke filmpjes voor Hamas niet door de beugel kon. Dit lijkt dan ook een groot risico om te nemen. U stelt dat u niet anders kan omdat het zingen u in het bloed zit en u geld wou verdienen voor uw familie (CGVS, p. 20), nochtans stelt u ook dat u geen geld verdiende aan uw muziek (CGVS, p. 12, 20). U zat op het moment van uitgifte van het arrestatiebevel bij een vriend in Rafah (CGVS, p. 23). U was aan het wachten om de grens over te steken. U slaagt er dan nog in u 4 dagen verborgen te houden en kon daarna Gaza verlaten. Vervolgens kan er worden opgemerkt dat het feit dat u zonder veel problemen legaal het land bent kunnen uitreizen in juli 2018 via de Rafah grensovergang, die onder controle staat van Hamas terwijl u naar eigen zeggen werd geïsoleerd door de Hamas autoriteiten, een indicatie vormt dat uw problemen met Hamas niet bepaald zwaarwichtig waren. Mocht dit laatste wel het geval zijn, dan zou u immers niet zo gemakkelijk het land hebben kunnen uitreizen. U stelt dat u smeergeld heeft betaald en zo de grens zonder problemen kon oversteken (CGVS, p. 6). Het valt echter moeilijk te geloven dat u hierin zonder enig probleem slaagt op het moment dat Hamas een arrestatiebevel tegen u zou hebben uitgevaardigd. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met Hamas verder."* In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij dat zij smeergeld betaald heeft om de Gazastrook te verlaten. Het louter herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Wat ze in casu niet gedaan heeft.

Tot slot kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat: *"Verder legt u weinig samenhangende verklaringen af over enkele filmpjes die op het internet verschenen zouden zijn. U had deze bij op een memorystick. U lijkt aan te geven dat u omwille van deze filmpjes ook problemen kende met Hamas aangezien u stelt dat Hamas op zoek is naar wie de opnames maakte, maar uit uw volgende verklaringen blijkt dat u deze filmpjes zelf niet op het internet heeft geplaatst, ook niet op uw eigen facebookaccount (CGVS, p. 18). Het betreft filmpjes van gewone burgers uit Gaza die verspreid werden over het internet en waaruit op te maken zou zijn welke problemen Hamas voor de bevolking veroorzaakt (CGVS, p. 18). U heeft ze zelf niet gepost en heeft ze niet zelf opgenomen (CGVS, p. 18), daarnaast bent u ook niet te zien op deze filmpjes (CGVS, p. 19). Het is dan ook onduidelijk waarom u hierdoor problemen zou krijgen met Hamas. Dat u mogelijk in de toekomst deze filmpjes online zou willen verspreiden via uw facebookaccount (CGVS, p. 18) is geen vaststaand gegeven waarop men zich kan baseren om iemand internationale bescherming toe te kennen aangezien het louter om een theoretische vrees gaat. Immers hebt u deze filmpjes niet online verspreid."* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts blijkt niet uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij haar liederen als aanstootgevend voor Hamas kunnen beschouwd worden, waardoor haar een bepaalde politieke overtuiging kan worden toegeschreven. Zo verklaart de verzoekende partij dat zij op twitter "liefdeszangen" post (NPO, p.22). Noch uit de informatie die de verzoekende partij bijbrengt of haar verklaringen, noch uit de landeninformatie blijkt dat personen die liefdesliedjes uitbrengt een risico op vervolging door Hamas dient te vrezen, louter omwille van deze liedjes. In casu wordt niet aangetoond dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij wordt blootgesteld aan vervolging bij terugkeer naar de Gazastrook.

In casu, de individuele omstandigheden van de verzoekende partij samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in de Gazastrook en de bijgebrachte documenten, zijn er geen concrete aanwijzingen dat bij terugkeer naar de Gazastrook een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij wordt blootgesteld aan vervolging door de Hamas of andere actoren louter

omwille van haar profiel van zanger. Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partij omwille van haar profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

9. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad verder vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Gaza.

9.3. Zoals gekend, vormt artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door richtlijn 2011/95/EU.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

9.4. De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van de verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

9.5. De verwerende partij en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt immers dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben, beschikken over een generator of zonnepanelen waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg moet de verzoekende partij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. Deze drempel wordt bereikt wanneer de verzoeker zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt echter dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Zo blijkt uit uw verklaringen dat u universitaire studies gevolgd heeft (CGVS, p. 10), vlot Engels spreekt waardoor u kansen kreeg om werkervaring op te doen (CGVS, p. 11) en dat u werk heeft kunnen vinden in Gaza (CGVS, p. 11), u kon er immers werken in het bedrijf van een vriend. Een vriend die u eveneens geholpen heeft met het krijgen van een Schengenvisum (CGVS, p.24). U had de mogelijkheid om met uw vrienden op restaurant en naar bars te gaan (CGVS, p. 12).*

Jullie hebben een eigen appartement, dat slechts licht beschadigd werd in een van de oorlogen in Gaza en dus bewoonbaar was (CGVS, p. 7). Jullie hadden toegang tot drinkbaar water via watertankwagens (CGVS1 p. 14). Daarnaast gaf u ook aan dat uw familie sociale hulp in de vorm van financiële steun ontvangt omdat het gezinshoofd overleden is (CGVS, p. 6, 7) en u ook kan rekenen op steun van goede doelen (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen kan niet afgeleid worden dat u zware economische problemen zou hebben bij terugkeer naar Gaza. U beschikt bovendien nog steeds over een functionerend familiaal en sociaal netwerk. Zo woont er nog naaste familie in Gaza (CGVS, p. 8, 10).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij een gezonde jongeman is met werkervaring en die Engels spreekt. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat 53% van de Palestijnse bevolking onder de armoedegrens leeft. De verzoekende partij vervolgt dat het hele gezin integraal afhankelijk was van sociale bijstand. De uitkering was beperkt tot 1.11 dollar per dag voor het hele gezin waardoor zij onder de extreme armoededrempel leefden. De verzoekende partij haalt ook aan dat haar tewerkstelling onbezoldigd was.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de familie sociale hulp in de vorm van financiële steun kreeg omdat het gezinshoofd overleden was. Het was afkomstig uit een specifiek programma. Om de zes maanden kreeg het gezin 200 dollar. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat voor de toekenning van deze financiële steun rekening werd gehouden met de behoeftigheid van haar gezin (NPO p. 6-7). Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij verklaart dat haar gezin ook voedselpakketten kreeg (NPO p.7). Echter blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij ook kon uitgaan met vrienden, naar restaurants, bars en naar een museum kon gaan (NPO, p.12). Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt verder ook dat zij voor haar verdere studies aan een overheidschool kon studeren, en dat dit gratis was, doch diende de verzoekende partij de schoolboeken te betalen. In deze periode kon de verzoekende partij ook wat geld verdienen, en kreeg zij verder ook steun omdat haar vader overleden was (NPO, p.11). Voorts blijkt dat één oom zanger is in Gaza en een andere oom een koffieshop heeft (NPO 9). De verzoekende partij verklaart ook dat haar broer gedurende tien jaar als poetsman gewerkt heeft, maar gestopt is om zanger te worden (NPO p.12). De verzoekende partij heeft ook familie die buiten Gaza woont. Daarenboven kan de familie maandelijks 50 à 60 shekel voor de elektriciteit en 20 of 30 shekel voor drinkbaar water betalen. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt geenszins dat zij ooit moeite ondervonden heeft om dit te betalen.

Zonder de socio-economische situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie derhalve niet volgt dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit de informatie die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift en aanvullende nota voegt, blijkt inderdaad dat de werkloosheidsgraad in Gaza toegenomen is, maar op basis van deze informatie kan, gelet op haar profiel en werkervaring, niet redelijkerwijze afgeleid worden dat zij in Gaza geen kans op tewerkstelling maakt. De verzoekende partij brengt met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden aldaar. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in haar hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische aard bestaan waardoor zij bij terugkeer naar Gaza zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar algemene informatie over de impact van de COVID-19-pandemie op de socio-economische situatie in Gaza, blijft zij in gebreke in concreto aannemelijk te maken dat zij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede herhaalt de Raad nog dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet

uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die ertoe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die ertoe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. De verzoekende partij brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

9.6. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus 'Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza' van 9 september 2019 en de COI Focus 'Palestine. Retour dans la Bande de Gaza' van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat de verzoekende partij beschikt over een Palestijns paspoort en identiteitskaart, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook, hetgeen zij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reizigers vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus 'Palestine. Retour dans la Bande de Gaza' van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld 'Situation sécuritaire dans le Sinai Nord') blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen

gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als 'Operatie Sinai 2018', die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit niet blijkt dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. De argumentatie in het verzoekschrift en de verschillende rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn niet van die aard om de voorafgaande grondige analyse van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinai, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen

Cairo en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag) met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronapandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Verder dient te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns hebben afgekondigd en hun grenzen tijdelijk hebben gesloten in een poging om de verspreiding van het virus te stoppen. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen om de coronapandemie in te dammen. Het gaat dus om specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. De verzoekende partij brengt ook geen enkel bewijs aan dat zij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de COVID-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie bijgebracht door de verwerende partij, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden

vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus 'Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza' van 9 september 2019 en in de COI Focus 'Palestine. Retour dans la Bande de Gaza' van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook de verwerende partij houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via haar documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door haar voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, voor haar een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

9.7. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, oordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie op ex nunc basis als volgt.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 7 juni 2019, de COI Focus "Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019 die zich in het administratief dossier bevinden, de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 6 maart 2020, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de verwerende partij en de COI Focus Palestine. "Territoires palestiniens – Gaza Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot

kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook in 2019 konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël af. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn lichteenheden. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende

groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de “deal van de eeuw” door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van COVID-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “relatief hoog”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het

coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van “de Grote Mars van de Terugkeer”. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, besluit de Raad dat – hoewel er sprake is van aanhoudend geweld in de Gazastrook sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld – er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt. De door de verzoekende partij in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of is (groten)deels dezelfde of ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit.

De Raad besluit dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De verzoekende partij laat verder na het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

9.8. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS